

Stabslagen, og som i Lovforslagets § 2 ere henførte til 2den Pensjonsklasse, rigtigere maatte henføres til den 1ste Pensjonsklasse. Derimod er der fra Militairretatens Side aldeles Intet at indvende. Det ærede Udvalg har udtalt det som en Mangel ved Lovudkastet, at der ikke gjøres Forskjel paa de Invalider, som hidrøre fra Krigen, og dem, som have modtaget en Legemsbefædigelse eller Sygghed under Tjenestens Udøvelse i Fredstid. Jeg veed ikke bedre end at henholde mig til hvad herom er sagt i Motiverne, at Regjeringen er af den Formening, at Invalideforsørgelsen bør udstrækkes ogsaa til de Personer, som under Udførelsen af deres militaire Tjenesteplicht i Fredstid have paadraget sig en saadan Befædigelse, at de maae udtræde af Tjenesten. Udgangen til Forsørgelse maa væsentligt begrundes paa, at den Paagældende har paadraget sig en Sygghed i Statens Tjeneste, og det kan ikke have nogen Indflydelse, om det er skeet i Felten eller i Fredstjenesten. Dette harmonerer med de ældre Pensjonsregulativer, og er ogsaa blevet fulgt ved de Understøttelser, som ere udbetalte af Landmilicefonden, uanset, om de Vedkommende havde paadraget sig deres Befædigelse ved Tjenesten i Freden eller i Krigen. Jeg troer ikke heller, at der i andre Tjenester statures nogen saadan Distinction, om en Mand er kommen til Skade i Krigen, eller han er kommen til Skade i Freden. Ved Landmilitairretatens Tjeneste i Fredstid er det kun undtagelsesviis, at den er forbunden med Fare; den sædvanlige Tjeneste giver ikke nogen Anledning dertil; men ganske modsat er det f. Ex. ved Søetaten. Søetatens Tjeneste i Fred og i Krig er, naar man undtager, at der i Freden ingen Fagning foresalder, ganske den samme, og udsætter Mandskabet for de samme Farer: Stormveir, Skibbrud o. desl. Med Hensyn til denne Stat, troer jeg, at det vil støde paa uoverstigelige Vanskeligheder at drage en saadan Distinction imellem de Føll, som komme til Skade i Kongens Tjeneste i Fredstid, og dem, som komme til Skade i Krigstid. Der gives færre Tilfælde i Landtjenesten, hvor Mandskabet er udsat for Fare; imidlertid gives der dog saadanne Tilfælde, og, naar disse indtræffe, mener jeg, at den Paagæl-

dende har samme Krav paa Statens Understøttelse. Det Princip, som er lagt til Grund for Invalideforsørgelsen er det, at Staten har den Forpligtelse at overtage det Individ's Forsørgelse, som kommer til Skade i Statens Tjeneste i den Grad, at det ikke kan selv erhverve det Fornødne til Livets Opbold. Dette Princip er lige anvendeligt paa dem, som komme til Skade i Fredstid og i Krigen. Det synes, som om der her har foresvævet det ærede Udvalg den Distinction, at Invalideforsørgelsen for dem, som sætte deres Helbred til i Krigen, tillige skulde indeholde en Belønning for udviist Tapperhed i Krig. Men det forekommer mig dog ikke at være ganske correct, da Formaalet for Invalideforsørgelsen dog egentlig blot er, at sikkre deres Livsophold, og ikke at yde dem en Belønning for udviist Tapperhed i Krigen; hvilken maa tilstaaes dem paa andre Maader. Imidlertid veed jeg, at min Anskuelse herom ikke deles af Alle; og, at maastee de Fleste ville være derimod, og da de Paagældende ikke ville lide noget derved, og den Understøttelse, som ifølge den ærede Comitees Forslag skulde tilstaaes dem, som i Fredstid kom til Skade, kan ansees nogenlunde tilstrækkelig, saa vil der fra Landmilitairretatens Side ikke være noget Væsentligt derimod at erindre. Men jeg troer, at man for Søetatens Vedkommende vil gjøre sig skyldig i en stor Ubillighed ved at drage en Grændselinie imellem dem, der komme til Skade i Kongens Tjeneste i Fred og i Krig. Der er et andet, og for Landmilitairretatens Vedkommende vigtigere Spørgsmaal, og det er om Officerernes Afgang til Understøttelse ifølge denne Lov.

Regjeringen er gaaet ud fra den Anskuelse, at, hvad først Linie officererne angaaer, den almindelige Pensjonslov tilstaaer dem, der komme til Skade i Tjenesten, ^{2/3} af deres Gage i Pension. Naar de ansees competente til en yderligere Understøttelse, har man meent, at den kunde stee ad 2 Bele, enten ved særlige Lovforslag efter endt Krig, hvorved man tilstod dem et yderligere Tillæg til deres reglementerede Pension, eller ogsaa, at de ifølge § 28 i denne Lov kunde erholde Afgang til en saameget større Pension, som man skjønnede passende til Forholdene. Det er af den Grund,